

Sygn. akt I C 1372/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodnicząca: Sędzia SR Joanna Łakomska - Grzelak

Protokolant: Sekr. sąd. Aneta Fortuniak

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko **A. K. (1)**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 1372/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 19 lutego 2016 roku G. (...) Bank z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od A. K. (1) kwoty 38.283,91 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 19 lutego 2016 roku do dnia zapłaty liczonymi od kwoty 38.283,91 złotych oraz kosztami procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwana zawarła z powodem w dniu 17 grudnia 2013 roku umowę kredytu numer (...). Strona pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej obowiązku dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w umowie. Roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy kredytu stało się wymagalne w dniu 5 czerwca 2015 roku w dacie pierwszej zaległości w spłacie wymagalnych rat. Strona pozwana pomimo wezwania do zapłaty nie spłaciła wymagalnej wierzytelności do dnia wniesienia pozwu. Wobec braku spłaty żądanej kwoty w dniu 14 grudnia 2015 roku powód wystawił wyciąg z ksiąg banku stwierdzający zadłużenie pozwanej, na które składały się następujące kwoty:

- 36.617,98 złotych tytułem należności głównej;
- 1.214,35 złotych tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10 % od dnia 5 czerwca 2015 roku do dnia 24 listopada 2015 roku;
- 391,58 złotych tytułem odsetek za opóźnienie w wysokości 10 % od dnia 5 czerwca 2015 roku do dnia 14 grudnia 2015 roku;
- 60 złotych tytułem opłat i prowizji.

(pozew k. 4-7)

Nakazem zapłaty z dnia 8 marca 2016 roku wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, sprostowanym postanowieniem z dnia 8 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Lublin-Zachód w Lublinie zasądził roszczenie zgodnie z żądaniem pozwu.

(nakaz zapłaty z dnia 8.03.2016 r. – k. 9-10, postanowienie o sprostowaniu – k. 11-12)

W dniu 24 marca 2016 roku pozwana wniosła sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty. Wniosła o przekazanie sprawy do Sądu Rejonowego w Zgierzu i oddalenie powództwa w całości.

(sprzeciw – k. 14-15)

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin- Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Zgierzu.

(postanowienie – k. 25-26)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wniesionym do Sądu Rejonowego w Zgierzu w uzupełnieniu braków dotychczasowego sprzeciwu A. K. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości. Zgłosiła zarzut nieudowodnienia istnienia roszczenia objętego pozwem i zarzut jego przedawnienia. Wniosła ewentualnie o nieobciążanie jej kosztami procesu i rozłożenie należności na raty.

(sprzeciw – k. 56-59)

Postanowieniem z dnia 11 sierpnia 2016 roku Sąd oddalił wniosek A. K. (1) o zwolnienie od kosztów sądowych i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie z dnia 11.08.2016 r. – k. 63)

Na terminie rozprawy dniu 19 października 2016 roku nikt się nie stawił strony i ich pełnomocnicy o terminie powiadomieni.

(protokół rozprawy z dnia 19.10.2016 r. – k. 71)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1) zawarła w dniu 9 grudnia 2013 roku z (...) Bank Spółką Akcyjną z siedzibą w W. umowę kredytu konsumpcyjnego numer (...), na podstawie której Bank udzielił pozwanej kredytu w wysokości 32.895,02 złotych na okres

72 miesięcy na cele konsumpcyjne oraz kredyty dodatkowego na koszty prowizji i składki ubezpieczeniowej. Łącznie do dyspozycji pozwanej Bank postawił kwotę 42.124,50 zł podlegająca spłacie w miesięcznych ratach w łącznej wysokości po 913,76 zł.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia umowy kredytu gotówkowego – k.40-43)

W dniu 19 lutego 2015 roku pomiędzy A. K. (1) a (...) Bank Spółką Akcyjną został zawarty aneks do umowy kredytu konsumpcyjnego numer (...), na podstawie którego został wydłużony okres spłaty kredytu o dalsze 24 miesiące tj. do dnia

5 grudnia 2021 roku, co skutkowało obniżeniem miesięcznych rat do 675,71 zł.

(bezsporne, nadto aneks do umowy kredytu konsumpcyjnego – k. 38-39)

W dniu 14 grudnia 2015 roku (...) Bank Spółką Akcyjną wystawił wyciąg z ksiąg banku znak (...), w którym wskazano, że wysokość zobowiązania A. K. (2) na dzień 14 grudnia 2015 roku wynosiła 38.283,91 złotych, w tym 36.617,98 złotych tytułem należności głównej, 1.214,35 złotych tytułem odsetek umownych za okres korzystania z kapitału w wysokości 10 % od dnia 5 czerwca 2015 roku do dnia 24 listopada 2015 roku, 391,58 złotych tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału w wysokości 10 % od dnia 5 czerwca 2015 roku do dnia 14 grudnia 2015 roku, 60 złotych tytułem innych opłat i prowizji.

(wyciąg z ksiąg bankowych – k. 33)

Sąd uznał za wiarygodny zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci wskazanych powyżej dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy i oparł się na nim dokonując ustaleń faktycznych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Stosownie do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzenia w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona, sama będąc profesjonalnym uczestnikiem obrotu, jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.).

Pozwana wskazując na nieudowodnienie istnienia roszczenia zakwestionowała okoliczności faktyczne podniesione w pozwie, a zatem okoliczności te nie mogą być uznane za przyznane w myśl art. 230 k.p.c.. Tym samym Bank zmuszony był wykazać nie tylko istnienie i wysokość należności, ale również jej wymagalność. Powodowy Bank nie wykazał, że kredyt został skutecznie postawiony w stan wymagalności wobec braku dowodu doręczenia pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Przepis art. 95 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku – Prawo bankowe (Dz.U.2015.128j.t. z późn. zm. – dalej prawa bankowego) stanowi, że księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Złożenie wyciągu z ksiąg Banku z dnia 14 grudnia 2015 roku nie było jednak wystarczające dla udowodnienia wymagalności roszczenia. Po pierwsze z przepisu tego nigdy nie wynikało, że mocą dokumentu urzędowego objęte jest oświadczenie o wymagalności wskazanej należności, a po drugie od dnia 20 lipca 2013 roku, zgodnie z ust. 1a wskazanego artykułu moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym. Brak w aktach poświadczenia odbioru przez pozwaną oświadczenia o wypowiedzeniu z dnia 14 września 2015 roku, a nawet dowodu nadania go do A. K. (1), czyni tę okoliczność nieudowodnioną.

Z powyższych względów zawarte w wyciągu z ksiąg Banku oświadczenie o wysokości należności również jest jedynie dowodem złożenia takiego oświadczenia przez pracownika powódki, a nie dowodem istnienia i wysokości należności Banku wobec pozwanej. Na marginesie uznać należy, że strona powodowa jako profesjonalny uczestnik obrotu gospodarczego powinna mieć świadomość niedostatecznej mocy dowodowej złożonych do akt sprawy dokumentów, a mimo tego udzielony jej zarządzeniem z dnia 16 sierpnia 2016 roku termin do wykazania wszystkich twierdzeń, zarzutów oraz zgłoszenia wniosków dowodowych pod rygorem pominięcia w dalszym postępowaniu upłynął bezskutecznie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie bezspornym było, iż strony zawarły umowę kredytu. Zgodnie z treścią art. 69 ust. 1 prawa bankowego przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Już z samej definicji kredytu wynika, że przez czas oznaczony w umowie kredytobiorca ma prawa korzystać z przekazanej mu kwoty,

a zatem jej wcześniejszy zwrot wynikać musi z zaistnienia okoliczności uprawniających bank do wypowiedzenia kredytu i skutecznego dokonania takiego wypowiedzenia. Zgodnie z umową kredytową Bank był uprawniony do wypowiedzenia umowy z zachowaniem miesięcznego okresu wypowiedzenia w razie niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia Kredytu i Kredytu Gotówkowego. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytobiorca jest zobowiązany do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu (§ 10 ust. 1 pkt b i ust. 2 umowy kredytowej). W treści oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej z dnia 14 września 2015 roku wskazano, że okres wypowiedzenia rozpoczął bieg od dnia doręczenia wypowiedzenia.

Jak wskazano wyżej Bank nie udowodnił, że oświadczenie o wypowiedzeniu przedmiotowej umowy zostało skierowane, a tym bardziej dotarło do pozwanej.

Skoro z aneksu do umowy kredytu wynika, że całkowita jego spłata powinna nastąpić dopiero w 2021 roku, a brak jest dowodu skutecznego postawienia kredytu w stan natychmiastowej wykonalności to brak jest podstaw do żądania przez Bank całej dochodzonej należności, a nie zostało w żadnej mierze wykazane jaka jest wysokość ewentualnych zaległości w bieżącej spłacie kredytu przez pozwaną.

Tym samym powód nie udowodnił wysokości i wymagalności roszczenia objętego pozwem. Wymagalność kredytu była bowiem związana z doręczeniem pozwanej oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytowej i upływie 1- miesięcznego terminu.

W braku wymagalności roszczenia bieg terminu przedawnienia roszczenia nie mógł się rozpocząć co czyni bezzasadnym podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia. Natomiast gdyby wypowiedzenie było skuteczne to niewątpliwie od września czy października 2015 roku nie minął 3-letni okres przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd oddalił powództwo jako nieuzasadnione i nieudowodnione co do wysokości.